

1. אלכסנדר קאלדר Alexander Calder (1898-1976)
נייד, 1957
אלומיניום, פלדה, מוטות פלדה וכבלי מתכת צבועים
מתנת ג'נט טאנר, 1979

קאלדר למד הנדסה ב"מכון סטיבנס לטכנולוגיה", לפני שהצטרף ל"ליגת הסטודנטים לאמנות" בניו יורק. כמו רבים מבני דורו ששאפו לעסוק באמנות, קאלדר בילה זמן בפאריס, שם קיבל השראה מעבודתו של חואן מירו. האמן הצרפתי מרשל דושמפ כינה את פסליו של קאלדר "ניידים". לצורך יצירה של עבודות כמו זו, קאלדר חתך יריעות מתכת לפיסות בצורות שונות, וחיבר את האלמנטים האלו במערכת משורשרת, כך שפיסות המתכת השטוחות נעות בתגובה לזרמי אוויר.

2. פרדריק אדווין צ'רץ' Frederic Edwin Church (1826-1900)
קרחונים, 1863
שמן על בד
רכישה, קרן הרכישה, 1964

צ'רץ', שנולד וגדל בהרטפורד, היה תלמידו היחיד של תומאס קול, מייסדו של "בית ספר נהר ההדסון". צ'רץ', שנחשב לאחד האמנים המוערכים ביותר בארה"ב במאה ה-19, צייר מראה אופטימי ומרובה-פרטים של נוף, באופן המשקף את אמונתו שהטבע משמש מקור טרנסצנדנטי של עוצמה וטוהר. הוא תאר את הקרחונים שצייר, על קנבאסים הקשורים לתורניהם של ספינות מטילטלות, כ"מטרופוליס עצום עשוי קרח, לבן כפנינה ואדום כשושנים, המנצנץ בשמש".

3. אמן לא-ידוע Artist Unknown
דיוקן של ד"ר סמואל אלטון והכרכרה שלו, 1850 לערך
שמן על בד
מתנת העיזבון של ג'ון פ. אלטון, 1962

ד"ר סמואל אלטון (1780-1858) היה רופא בעל מוניטין רב במשך שישים שנה, בוותרטאון ובעיירות הסמוכות. בנו היחיד של רופא, הוא החל לעסוק ברפואה כאשר היה בן 19, בעקבות מותו של אביו, ששימש כרופא בוותרטאון במשך 24 שנה. סמואל אלטון היה ידוע בזכות אישיותו לא פחות מאשר בזכות מקצועו. ד"ר אלטון עשה ביקורי בית עם כרכרתו, שמתחת למושב שלה נמצאה תיבה עם ציוד רפואי. הכרכרה והתיבה נמצאות שתיהן באוספי מוזיאון מטאטאק.

4. אראסטוס סילסבורי פילד Erastus Sailsbury Field (1805-1900)
דיוקן של ד"ר ג'סי פורטר, ללא תאריך
שמן על בד
מתנת Sally Porter Law, 1909

פילד, שלמד בעיקר בכוחות עצמו, היה תלמידו של סמואל פ. ב. מורס במשך שלושה חודשים. לאחר שהיה צייר דיוקנאות נודד במשך כמה עשורים, פילד התמודד עם התחרות החדשה מצד הצילום, באמצעות פיתוח של טכניקה ריאליסטית ביותר של ציור דיוקנאות, ועל-ידי ציור אלגורי-דתי.

ד"ר ג'סי פורטר היה מנתח בוטרברי, ומשרדו היה ממוקם בפנינת הרחובות איסט-מיין ומיל. הוא בנה בית, שעדיין ניצב על כנו, על רחוב איסט-מיין, מול פארק המילטון.

5. אוורט שין Everett Shinn (1876-1953)

הזמרת, 1905 לערך

פסטל על נייר

מתנת מילדרד תאלר כהן, 1999

שין היה החבר הצעיר ביותר בקבוצת "השמונה", שחגגו את מציאות החיים העירוניים בארה"ב, בתקופת המעבר למאה ה-20. יחד עם זאת, שלא בדומה לשאר חברי הקבוצה, הוא האדיר את הסדר העירוני החדש, כשהוא מציג את החוויה המרגשת והתיאטרלית של החיים בעיר. שין אהב את עולם התיאטרון, והוא ידוע בעיקר בזכות גרסאותיו המצוירות של רקדנים וזמרים על הבמה, במסורת סגנון הציור הצרפתי שנעשה בבתי-קפה ובחללי מופע. שין הושפע רבות מעבודתו של אדגר דגה, וכמוהו עבד בצבעי פסטל.

6. פ. לואיס מורה F. Luis Mora (1874-1940)

אשת האמן ואחותה מסדרות פרחים, 1911

שמן על בד

רכישה, קרן הרכישה, 2014

מורה נולד באורוגווי והיגר לארה"ב כנער צעיר. אביו, דומינגו מורה, היה פסל מוערך, שטיפח את שאיפותיהם האמנותיות של שני בניו. בשנת 1906, היה מורה להיספני הראשון שנבחר ל"אקדמיה הלאומית".

מורה היה ידוע בתחילה בעיקר בזכות ציוריו שהושפעו מסגנון ענקי הציור הספרדי, כמו ואלסקז וגויה. אולם, בין 1900 ל-1910, הוא החל להתנסות בציור באוויר הפתוח. הוא השתמש בפאלטה של צבעים בהירים, וצייר יותר ויותר סצינות חוץ באור שמש, שהיו אהובות על מוריו מבוסטון, אדמונד טארבל ופרנק בנסון. בין השנים 1912-1931 התגורר מורה בצפון-מערב קונטיקט, והיה חבר רב-השפעה ב"מושבת האמנים בקנט".

יצירה זו מציגה את אשתו של מורה, סופיה בראון קומפטון (מימין), ואחותה לולה, בבית המשפחה בניו-ג'רסי. שתי הנשים היו בנותיו של איש ביטוח משגשג, שהיה ראש העיר של פרת' אמבוי בין השנים 1898-1899.

7. ג'ורג' מארינקו George Marinko (1908-1989)

פונדקים במדשאה המרכזית, 1945 לערך

שמן על בד

מתנת מר קלייד ג'נינגס, 1968

בנו של פועל פליז מוטרברי, ג'ורג' מארינקו למד בבית הספר לאמנות בוטרברי, ובבית הספר לאמנות באוניברסיטת ייל. בתחילת שנות ה-30 של המאה ה-20 הוא צייר בסגנון סוריאליסטי, ועבודותיו הוצגו בתערוכה של אמנות סוריאליסטית במוזיאון לאמנות מודרנית בניו יורק בשנת 1936. ואולם, יצירותיו הסוריאליסטיות לא מכרו, והוא עבר לסגנון ריאליסטי, כפי שניתן לראות בציורים שיצר עבור ה-WPA ולאחר מכן. ציור זה, שהיה תלוי בעבר במלון אלטון, מציג בתי-אירוח שונים שנמצאו במאתיים השנים האחרונות במדשאה המרכזית בוטרברי.

8. ג'ורג'יה במיס Georgia Bemis (1908-2008)

לבושה למסיבה, 1950 לערך

שמן על בד

רכישה, קרן הרכישה, 2018

האמנית הקליפורנית ג'ורג'יה במיס התפרסמה בזכות הדיקנאות שציירה, ובשנת 1939 הוזמנה לצייר את ראש עיריית ניו-יורק לה-גוורדיה עבור היריד העולמי. שמה של הילדה בציור אינו ידוע, אם כי ייתכן שהייתה חברה מן השכונה של אחד מילדיה של במיס. היא ממוקמת כנגד רקע מהמם של גוונים בוהקים, הנעים מירוק-כחול לסגול כהה. משיכות מכחול מהירות וחופשיות מפעילות את משטח הציור, ורק תנוחתה היציבה של הילדה היא זו שאוחזת את עינו של הצופה לרגע.

9. ג'ורג' פי.איי. הילי George P.A. Healy (1813-1894)

צ'רלס גודייר, 1852

שמן על גומי

מתנת חברת "יונירויאל", 1986

צ'רלס גודייר רשם פטנט על תהליך הגיפור של גומי בשנת 1852. הוא הקים את מפעל הגומי הראשון שלו בנוגאטאק בשנת 1843, שהפך ל"חברת הגומי של ארה"ב", ולבסוף ל"יונירויאל". בנוגאטאק, היה ייצור הגומי ליבה של כלכלת העיר במשך למעלה ממאה שנים. לגודייר יצא מוניטין של מי שחוזר ומדגיש את השימושים הרבים של מוצרי הגומי שלו – מסוליות נעליים ועד לרהיטים – וגומי משמש כאן במקום קנבס, כמשטח לצבעי השמן.

הילי היה ידוע באירופה ובארה"ב בזכות מיומנותו בציור פורטרטים. גודייר מצא את הילי בפאריס, כשבאמתחתו משטחי גומי, בהם השתמש הילי ליצירת עבודה זו ועבודה נוספת, המציגה את אחד מבניו של גודייר.

10. הנרי גולדן דירת' Henry Golden dearth (1864-1918)

טבע דומם, ללא תאריך

שמן על בד

רכישה, עם מימון של גב' מרי צ'ייס קימבל, גב' רוז ה. פאלטון, מר לוונורת' ספירי, גב' מרג'רי היידן, מר אירווינג צ'ייס, גב' הלנה ויילנד, ומר ג'ון פ. אלטון, 1947

דירת' נולד בבריסטול, רוד איילנד, והגיע לוטרברי בגיל 15. הוא עבד לזמן מה ב"חברת השעונים" של בוטרברי, אך עזב כדי להקדיש את עצמו לציור. הוא נסע לפאריס ללמוד ב"בית הספר לאמנויות היפות",

שם הושפע מהאסתטיקה הבוהקת של באסטיין לפאג'. דירת' היה אספן אמנות מאירופה המוקדמת, המזרח הקרוב ואמנות אוריינטלית, אותה שילב בציוריו.

11. ג'יימס בירד James Beard (1811-1893)

חוות אלטון, ווטרטאון, 1873

שמן על בד

בירד נולד בבאפלו, ניו יורק, וגדל באוהיו עד שהפך את העיר ניו-יורק לביתו בשנת 1870. עבודותיו המוקדמות היו ברובן בסגנון הרומנטי, אולם לאחר ביקור באירופה בין השנים 58-1856, הוא החל להתמקד בבעלי-חיים, המוצגים לצד ציידים צעירים, או באופן הומרוסטי, כסאטירה על איוולות האנושות.

בקר בחוות אלטון הוא נושא נטורליסטי ואידילי עבור בירד. הנוף הכפרי הוא של חוות אלטון בוטרטאון. משפחת אלטון הייתה בין המשפחות הבולטות באזור החל משנות ה-1600 המאוחרות.

עובד חווה אפריקאי-אמריקאי זה הוא דמות נדירה בציורי הנוף של קונטיקט במאה ה-19. כציור שנוצר לאחר תום מלחמת האזרחים, ייתכן שהשטח המואר בו מופיע האיש מבשר באופן מטאפורי על שחר חדש במדינה עבור אפריקאים-אמריקאים.

12. וויליאם ג'ניס William Jennys (1774-1859)

דיוקן של ג'וסאיה ברונסון, 1795

שמן על בד

מתנת הגב' ארנסט ר. דאלי

כאמן הנוסע ממקום למקום, ג'ניס טייל לאורכה ולרוחבה של ניו-אינגלנד, ומספר פעמים לניו-יורק, בחיפוש אחר הזמנות עבודה. הוא התמחה בדיוקנאות שהיו בדרך כלל קטנים בגודלם ועם מעט אביזרים נלווים. הדיוקנאות של ג'ניס משקפים את הדפסי המצוטינט שעל פיהם ביסס את עיצוביו: דימוי שטוח עם צללים חזקים וקו גבול אובאלי מרומז.

ג'וסאיה ברונסון (1713-1804) נטל תפקיד חשוב בחיי הדת, החברה והצבא של ווטרברי המוקדמת. הוא היה יועצו של הגנרל ג'ורג' וושינגטון, וכמה מבני משפחתו היו חיילים בצבא המהפכה. הוא תואר כאיש בעל מבנה חסון, מזג עליז, וכוח רצון מברזל. הוא היה בעל פונדק שחי לזמן ארוך יותר משלוש מתוך ארבע נשותיו, ושרד מכת גרזן במצחו.

13. ג'ון ונדרלין John Vanderlyn (1775-1852)

מפלי הניאגרה מן הצד האמריקאי, ללא תאריך

שמן על בד

רכישה, קרן הרכישה, 2015

במהלך התקופה הפדרלית, אמנים כגון וושינגטון אלסטון, סמואל מורס וג'ון ונדרלין חיפשו דרכים לחגוג את הרפובליקה החדשה. כולם בילו שנים בחו"ל, למדו את היצירות הגדולות, ואימצו את מסורת הפאר האמנותי של התרבות האירופית הגבוהה, הידועה כ- "Grand Manner". תוך שהם משתמשים במוסכמות מתוך ה- Grand Manner, הם התמקדו בתיאור הים והיבשה, במטרה להמחיש מה היה "אמריקאי"

באמריקה. פלא הטבע של מפלי הניאגרה היה נושא פופולרי עבורם ועבור הדור הבא של האמנים המוכרים בשם "בית ספר נהר ההדסון".

ונדרלין היה האמן המקצועי הראשון שצייר את מפלי הניאגרה. בסצינה מרהיבה זו הוא לכד את קנה המידה הגרנדיוזי של הנוף הסוחף, ובו בזמן ממחיש את כוחו של הזרם הנשפך מעבר לקצה.

14. ג'וזפין לואיס Josephine Lewis (1865-1959)

גברת פרדריקה צ'ייס, 1913

שמן על בד

מתנת האמנית, 1947

ביתו של ראש עיריית ניו-הייבן, לואיס הייתה האישה הראשונה שקיבלה תואר מאוניברסיטת ייל (תואר ראשון באמנות בשנת 1891). לאחר לימודיה, היא גרה בצרפת, שם פגשה את פול סזאן ולמדה עם ג'ון פרגסון וייר. היא התמחתה בדיוקנאות ילדים.

נושא הציור היא פרדריקה צ'ייס, בתם של פרדריק ס. צ'ייס והציירת אלסי רולנד צ'ייס. לימים היא נישאה לדאנקן ק. ברנט, ועברה ללוס אנג'לס, קליפורניה.

15. קריסטין בייקר Kristin Baker

היתרון הלא-הוגן, 2003

אקריליק על פי.וי.סי על לוח

מתנת פאם וג'ק בייקר, 10'7

ציור נועז זה הוא חלק מסידרה חשובה שיצרה האמנית בתחילת שנות האלפיים על מירוצי מכונות. בקומפוזיציה, היא אימצה שפה מופשטת וציורי שטח גדולי מימדים בצבע, על מנת להתייחס למירוץ כאל חוויה חושית מרובת מימדים. בעבודה זו, היא יצרה מעבר ממוקד של פעולה דינאמית, בכדי לעורר תחושות של מהירות, רעש וצבע של מסלול המירוץ המהיר. בד בבד, האמנית מציעה מרחב-משמעות רחב יותר לסידרת עבודות זו, כבחינה של המירוץ כמטאפורה לאגרסיביות, חווית הצפייה, המהירות והאלימות של תרבות ההמונים העכשווית.

על מנת ליצור את העבודות האלו, בייקר בנתה משטחים של צבע אקרילי על לוח פי.וי.סי, באמצעות כלים מסחריים כגון מגבים, מריות מתכת, שפכטלים ומאסקינג-טייפ.

16. ג. לורנס נלסון G. Lawrence Nelson (1887-1978)

הלן בטרקלין הקטן, 1925 לערך

שמן על בד

מתנת האגודה ההיסטורית של קנט, 2003

נלסון צייר את הדיוקן הזה של אשתו בביתם שבקנט, קונטיקט, שנקרא "שבעה אחים", הודות למספר הרב של אחים להסקה שהיו בו. נלסון היה מייסד של מושבת האמנים קנט, וביתו הפך למוקד של פעילות המושבה. הוא לימד קורסי קיץ לציור והיה האחראי המרכזי לארגון התערוכות השנתיות שנערכו על ידי

הקבוצה, ושימש כסגן הנשיא למשך שנים רבות. הלן הייתה סופרת, גננת, ומודל לציור. היא הייתה גם נושא מועדף לרבים מציוריו של בעלה. בציור היא ישובה לצד זר פרחים רענן, שנקטף מן הגינה שלהם.

17. רגינלד מארש Reginald Marsh (1898-1954)

בילי הולידיי, 1944

גואש על נייר

רכישה, קרן הרכישה, 2017

בציורים, הדפסים, צבעי מים וצילומים, הצליח רגינלד מארש ללכוד את החיוניות של העיר ניו-יורק ואנשיה. הפורטרט של בילי הולידיי, תופס אותה בשיא הקריירה שלה, כזמרת ג'אז ובלוז מן השורה הראשונה. ייתכן שההבעה השקטה והמהורהרת שלה משקפת את הדואליות של נסיון חייה בשנים אלו. בעוד שהפופולריות שלה גברה, חייה האישיים היו תחת נטל של בעיות רפואיות, התמכרות, ומערכות יחסים שליליות.

18. מיטשל סקוויר Mitchell Squire (נ. 1958)

גלדיאטורים, 2013

ליטוגרפיה

מתנת לסלי ודונלד טגליאלטלה, 2017

תוך שימוש בחפצים קיימים ומשומשים, עבודתו של מיטשל סקוויר יוצרת אסוציאציות סוציו-פוליטיות ונראטיבים אישיים בנוגע לפעולות ממסדיות המשפיעות, בשקט ובהתמדה, על הדיאלוג הלאומי באמריקה. ליטוגרפיה זו היא המשך לפרויקט שלו, המשתמש במטרות-ירי שנורו בידי קצינים בשירות החוק.

במבט מרחוק, נדמה שהיצירה מציגה אוסף של בקבוקי בושם אלגנטיים ושקופים. ואולם, במבט מקרוב, הצלליות השחורות מתגלות כמטרות – טורסו של גברים שחורים חסרי פנים, הנמצאים בערימה שרירותית, המרמזת על קבר המוני, בו גופות רבות מדי מכדי לספור.

19. סטיבן נאיפה Steven Naifeh (נ. 1952)

מיזאן OX: כחול ונציאני, 2011

אקריליק על 72 בדים

מתנת האמן, לזכרון גריגורי וויט סמית', 2016

סטיבן נאיפה הוא ערבי-אמריקאי, שהורי הוריו נולדו בחלק של סוריה, שכיום הוא לבנון וירדן. כבן לדיפלומטים אמריקאיים, הוא גדל לא רק בארה"ב אלא גם ברחבי המזרח התיכון – בירדן, עיראק, איראן, לוב, עמאן ואיחוד האמירויות. בנוסף, הוא חי גם בפקיסטן ובניגריה.

יצירתו של נאיפה חוקרת את החיבור בין ההפשטה הגיאומטרית של אמנות מערבית לבין מסורת בת למעלה מאלף שנים של אמנות ערבית ואיסלאמית מופשטת. "חשוב לי", אמר נאיפה בראיון ב-2013, "שאנשים יראו שיש כל כך הרבה מן המשותף לשתי התרבויות האלו, וחשוב לי שאנשים יידעו שהרמוניה בין שתי התרבויות היא בהחלט אפשרית".

20. רוברט מאת'רוול Robert Motherwell (1915-1991)

המלכה האדומה, 1989

הדפס עם אקוויטינטה וקולאז' (Lift-ground etching with aquatint and collage)

רכישה, קרן הרכישה, 2007

מאת'רוול, ממייסדיה של תנועת האקספרסיוניזם המופשט בארה"ב, היה הדובר הראשי של האוונגרד באמריקה של שנות הארבעים. הוא יצר את הדפסיו הראשונים בשנת 1943, ולאחר 1960 הפכו ההדפסים לחלק משמעותי במכלול יצירותיו. רבים מהן הציגו דימויים של מחוות, כגון עבודה זו. מאת'רוול יצר את ההדפס ה"אדום" הראשון המשמעותי שלו בשנת 1971. הכותרת של יצירה זו מתייחסת למלכה האדומה ב"הרפתקאות אליס ברץ הפלאות" מאת לואיס קרול, עם הטורסו דמוי-הקלף שלה ושרביטה המאיים. מאת'רוול התייחס לעיתים רובות לאמנות-ההדפס כאל תופעה מ"אליס בארץ הפלאות".

21. סטלה בלוך Stella Bloch (1914-1991)

בסי סמית' קלוז-אפ, 1925-1927

פסטל שמן על נייר אורז

מתנת דייוויד אליסקו, 2001

בלוך, שהייתה בעלת-הכשרה כרקדנית וציירת, הייתה פעילה בחוגי ברודווי והופיעה על במות הקברט הסאטירי. באמצע שנות העשרים היא הייתה מעורבת בסצינת הג'אז בהארלם, ובילתה ב"מועדון הכותנה" וב"תיאטרון אלהמברה". בלוך, שהתיידדה עם אמנים רבים אותם ציירה, ביניהם ג'וזפין בייקר, בסי סמית' ותלניוס מונק, תיעדה את ה"הארלם רנסנס" ביצירותיה. בסי סמית', המופיעה כאן, הייתה זמרת בלוז אמריקאית. היא זכתה לכינוי "קיסרית הבלוז" והייתה בין הזמרים הפופולריים ביותר בשנות העשרים והשלושים של המאה הקודמת.

(בכיוון השעון, החל מלפנים)

22. הובארט ויקטורי וולטון Hobart Victory Welton (1811-1895)

שער, 1850 לערך

עץ, ברזל, צבע

מתנת הגב' הארי סי. וולטון, 1938

שער של וולטון, שנוצר בסביבות 1850, זכה להכרה כאוצר אמריקאי מאז שנות השלושים של המאה הקודמת, כאשר נכלל ב"אינדקס העיצוב האמריקאי", כחלק מ"פרויקט האמנות הפדרלית" של ה-WPA, שהחל בשנת 1935. **שער** של וולטון הוא דוגמה יוצאת מן הכלל של עיצוב אמריקאי.

וולטון כיהן במשך 25 שנה כמפקח מטעם ווטרברי על הכבישים הציבוריים, ותחת השגחתו היו בנייתם של גשר האבן הראשון של ווטרברי ב-1848, ושל גשר הברזל הראשון במדינה, ברחוב מיין המערבי, בשנת 1863. הוא היה גם אחראי לסדרה של מאגרי מים לאורכו של נהר המד, והיה מקימה ומנהלה של "חברת הפליז של ווטרברי". בנוסף, שימש וולטון כנבחר ציבור בוטרברי בשנות החמישים של המאה ה-19.

מצפן התצפיתן, ללא תאריך

את מעץ, ללא תאריך

צלחת פיוטר, 1775 לערך

מתנת רוסון האדון, 1966

צלחת זו, שמוצאה באנגליה, נוצרה על ידי רוברט בוש בבריסטול.

צלחות עץ, ללא תאריך

פלך מעץ, ללא תאריך

מתנת ג'וליוס סמית'

פלך זה שימש בידי נשים בכדי לעבד פשתן לצמר.

קערת עץ ומצקת, ללא תאריך

23. וויליאם מריט צ'ייס (1849-1916) William Meritt Chase

דיוקן של מרי סקאלי, 1902

שמן על בד

אוסף הגב' פיית' קיי. וארנר

בהשאלה ממושכת למוזיאון מטאטק

צ'ייס, שהיה בין הבולטים בתנועת האימפרסיוניזם האמריקאי, התיישב בניו-יורק בשנת 1878, שם הפך למנהיג של דור אמנים קוסמופוליטיים, שאימצו סגנונות שהושפעו מאמנות אירופאית מודרנית.

צ'ייס האמין שאמנים שאבו הנאה מצויר דיוקנאות יותר מאשר כל ז'אנר אחר. האופי הייחודי של כל סובייקט העניק לצייר גיוון תמידי ואתגר. בעוד שצ'ייס הבין את חשיבות הצגת האישיות של כל סובייקט, הוא הדגיש שכל דיוקן צריך בראש ובראשונה להיות יצירת אמנות, ולא רק דמיון חזותי.

מוזיאון הכפתורים של וوترברי The Waterbury Button Museum

במשך יותר ממאתיים שנה, כפתורים היו עניין לא קטן בוטרברי. ייצור הכפתורים נעשה תחילה באופן ידני, ולאחר מכן באמצעות מכונות.

ייצור כפתורים היה תוצר של מומחיות העיר בעבודה מורכבת עם מתכות. הודות לחוזים גדולים עם הצבא ודרישה מתמדת של אופנות מתחלפות, ייצור הכפתורים היה פעילות חשובה עבור חברות רבות באיזור.

כפתורים נחשבים בעיני רבים ליצירות אמנות מיניאטוריות. תוך שהם משקפים השפעות אמנותיות מתחלפות, כפתורים יוצרו ממגוון רחב של חומרים, לרבות זכוכית, פורצלן, פנינים, מתכת, עצמות, חימר, עץ, ואבן-ירקן. הם מעוטרים במוטיבים המשקפים את ההיסטוריה של זמננו, עם דימויים של פוליטיקאים, דמויות שנלקחו מספרי סיפורים, והישגים של הנדסה מודרנית, המוצגים על משטחיהם הזעירים של הכפתורים.

מוזיאון הכפתורים נוסד בידי וורן פ. קיינור, עבור "חברת הכפתורים של ווטרברי", במהלך שנות השלושים והארבעים של המאה הקודמת. הוא כולל כפתורים מכל רחבי העולם, עם דוגמאות רבות מהמאות ה-18 וה-19. מוזיאון הכפתורים הוענק למוזיאון מטאטאק על ידי "חברות ווטרברי", יורשתה של "חברת הכפתורים של ווטרברי", שייצרה כפתורים בוטרברי החל משנת 1812.

הכרת האדמה Land Acknowledgement

מוזיאון מטאטאק, הנקרא כך בעקבות השם בשפת ה-Algonquin שניתן לשטח עליו נבנה המוזיאון, מכיר בכך (שהאדמה עליה אנו נפגשים היום ו)¹ שהאדמה אותה אנו מפרשים כ-Mattatuk Plantation באמצעות ה-History Mission שלנו, היא המולדת המקורית של אומות שבטי ה-Tunxis, Paugussett, Pequannock, Potatuk. אנו מכירים בהיסטוריה הכואבת של העקירה בכוח מטריטוריה זו, ואנו מכבדים ומעריכים את העמים ילידי-המקום, שהיו ועודם קשורים לאדמה זו. אנו מכירים בהדהוד הקולוניאליזם, אז כהיום, וחותרים לריפוי באמצעות הכרה זו.